Lucijan Kordić

GROB U KATEDRALI

Salzburg 1962 Izdanje „Caritas Croata"

Tisak: Salzburger Druckerei, Salzburg, Bergstraße 12

LUCIJAN KORDIĆ

GROB U KATEDRALI

POSVEĆENO
KARDINALU STEPINCU,
PRIMASU HRVATSKE
I MUČENIKU ŠUTEĆE CRKVE

U POČETKU BIJAŠE LJUBAV

Cvijet ljubavi cvjeta, zavit u gromaču srca
kao crvena atomska žeravica.
Na obalama zemlje, gdje reže brazdu ratarska mašina,
zora je zaplavila, Bog se je nastanio.
U bunilu bijelih gradova,
u njihovim vrhuncima, u njihovim živim
i potamnjelim suncima
vječni Nebotresac plete mreže dobrote.
Kroz hršume rata i bunare krvi,
kroz zemaljsku glad uzdiže raspelo sreće,
procvalu granu otkupljenja.
Na ljudske utrenike
dažde svijetle kiše — božanska glazba ljubavi.

TUŽNI PRAVORIJEK

Ja bijah teško osudjen, jer u srcu svojem,
na oštrom ljesu jaslica kao kitnjastu naranču
nosih Tebe, Bože!
Ja bijah pod mutnim nebosklonom neba ponižen,
jer kristalna Tvoja riječ
probudi se kao prevratnička trublja
na mojoj beskrvnoj usni.
Ja bijah pogažen,
jer u Hrvatskoj još uvijek šute brončana zvona Pravde;
jer Crveni Zlotvor istoči kalne zlogode na zemlju moju.

S KRIŽEM NA RAMENIMA

Vatrometni napitak križa me progoni.
Hodim svinut pod njegovim krutim drvosječjem.
Koracam kroz virje strasti,
slomljen kas duša; kroz šaš i smetljiku.
Nosim rasplamsao barjak Gospodnjega križa
kroz tamni usud Lepoglave,
kroz moj vječno zeleni Krašić.
Vučem stoljetno deblo križa, rasprsnuće i planuće
zemaljskoga bića,
kroz uzavrelu gužvu vremena,
kroz ocvale bokore šutnje.

DOBA KLONUĆA

U zločestvo, u najgrublje brodolome
padaju dani, razapeti život od osvita do mraka.
Atomska prašina grize goljenice.
Ruše se svijetli putokazi u zamućenu srž zemlje,
u griješnu ropotarnicu vijeka.
O Gospodine, kada će biti kraj
barbarskoj hrvatskoj tmici,
krvavoj svjetskoj bljuzgavici?!

VJEČNO LICE MAJKE

Kao gordi sunčanik vjere,
kao ustreptala breza pokrivena godinama i surim jašmakom
prilaziš k meni.
Ti, koja si u bijele salaše mojega djetinjstva
zasadila bosilje radosti.
Ti, koja u mojemu hodu kroz logore života
djenu u ruke krepku nebosjajnu zastavu.
Ti, moja majko!
U tvojoj prikazi cvjeta obličje svih majka.
Ti si sama Mati Božja i moj trnoviti božanski susret.

STRADANJE I POBJEDA

Narode moj, što se boriš i patiš
od tihih jadranskih voda do rujnih bačkih ravnica;
od pramaljetne Učke do nebeskih okomica Lovćena,
junačka kičma tvoja je prebita!
Sinovi su tvoji kao treset rasuti
burnim izbjegličkim kopnima, dalekim i tmurnim raskrsnicama.
Smrtna kob je tvoja kao crna jama bezdanka.
Narode moj!
Uskrsnuće tvoje pjevaju razapeta stupovlja nebesa,
sva veličajna zvona zemlje.

NEIZMJERNO MNOŠTVO

Ne, ja nijesam sam!
Od željeznih zidina Vladivostoka do tamnih vrata Trsta
talasa se mučenički ocean vijeka.
Katedralom mojega bića odjekuju
surovi zapomagaji iz tamnica; graja ludnica
i zlopatnički pjev bolnica.
Ne, ja nijesam sam!
Crveni Djavao Siledžija pleše zlotvorni ples
po golorukom srcu mnoštva, po tijelu razoružane nevinosti.
Ovu stoljetnu, beznadnu i sirotinjsku suzu
miluje božansko plamište zore.

DOBROTVORNA BOŽANSKA LJUBAV

U grotlu cvile zlosrdne sjene.
Trešnjev kras dobrote leluja se i cvjeta.
Zato ja kažem tebi,
jeruzalemska, ruska i hrvatska Veroniko,
za svaki tvoj ružičasti pogled neznanom utamničeniku;
za svaku tvoju otkanu plahtu izgubljenom bjeguncu;
za svaku krutu ranu rupcem otrtu
na zaraćenom mezevu zemlje
stostruko će busenje milosti procvasti;
stobojno će nebo slobode i svanuća granuti.
Spomenik tvoje sreće hudi pomet vremena ne će pomesti.

SAMOUBIJSTVO LJUBAVI

S polutamnih raskršća svijeta,
s uzdignutih timora urliču bezočni vihori pohote;
gase proljetne krijesnice,
razdiru bijela svetohraništa tijela.
Truhla truhlež Babilona, Moskve i Pariza izdaju život;
pogrdjuju svetu i nedužnu ljubav.
Vrh prnja, mrljâ i bludničkih prljanja
vrišti reska atomska smrt.

NA GORKOM DRVETU KRIŽA

Nijedna medjašnica zemlje nije poštedjena.
Nijedno ogledalo lica neozlijedjeno.
Svako je gorovito stablo ranjeno, svako srce čabar pelina.
Pobjedonosni ljudski um ispiru pakosne ludžbine.
Gol, razapet čovjek pod surim nebom čami.
Razbojničke pete škripe kristalnim orguljama duše.
Život je postao točiona muteži i jada.
Bačeni smo u crveni pakleni sumrak.
O Bože, kada će ocalnoj oluji biti izmak?!

OTAJSTVO SMRTI

Huji tamni točak smrti.
Sunce je zastrto lijesom. Njegova svjetlobna suza
nad zemaljskom kolijevkom tuži.
Kriješte olujni smrtni zvonici.
Proleterski Djavao laži i sile pomamno se šeta
razvaljenom palubom zemlje.
Zloguke njegove koračnice sijeku staze,
milijunsko ljudsko cvijeće.
Ne plači, rosna Hrvatska Zemljo!
To u kobnim čovječanskim smrtima živi i umire Bog.
Ova silovita Smrt, ovaj nebotični Križ,
ova borilačka misna Žrtva, ostat će do mrklih granica vijeka
kao znamenje oslobodjenja,
kao otajstvo preobraženja.

GROB NJEGOV BIT ĆE SLAVAN

Ovjenčan djerdanima
i smaragdnim tropletnim krunama
cvast će grob pravednika,
razorene crkve zemlje.
Čovječanska rijeka suza
ispod vodotočnih oblačnih trepavica
presušit će. Ropski život ispod sivoga kraka obzorja
minut će. Božanska i plava čarnost vremenâ zasjat će.
Trobojna barka sunca nebom će da plovi,
a pod nebom himan pjevati zemaljski krovovi.

Grob Kardinala Stepinca u zagrebačkoj Katedrali

KAZALO

